

Sahte aşkın engeli

O gün her günden farklı değildi. Yazın gelmesi ile beraber genç olmanın damarlardaki dolaşan kanı vücutta durmuyor her zaman farklı yerlere gitme ihtiyacı hissettiriyordu. Orhan, Hakan ve ben iki hafta öncesinden planlamıştık bu pikniği. Yanlarımızda kız arkadaşlarımız ve daha 19-21 arasında değişen yaşlarımızla yazın verdiği enerjiyi mangal yapıp, okey oynayarak çıkarmak niyetindeydik. Aslında her şey çok güzel başlamıştı. Orhan bizleri arabası ile alıp piknik yapacağımız alana götürdü. Kız arkadaşlarımızın yaptığı aslında doğrusu annelerinin yaptığı onların yardım ettiği yiyeceklerden yerken bir yandan da Hakan'ın mangal başındaki marifetleri ile kendimize ziyafet çektik. Biraz top, okey, kâğıt oynadıktan sonra fazla geç olmadan evlere gitmek için piknik alanından ayrıldık. Orhan'ın kız arkadaşını eve bıraktıktan sonra Hakan'ın kız arkadaşı ile yanındaki arkadaşını bırakmak için oturdukları mahalleye gittik. Kızların mahallede herhangi yanlış anlaşılmaya uğramamaları için arabayı 2 sokak yukarı bıraktık ve kızlar önde biz arkada yürümeye başladık. Aramızda günün kritiğine kendimizi fazla kaptırmış olacağız ki kızlar biraz aradaki farkı açmış eve girmek üzereydiler. O sırada mahallede bulunan ve kendilerini "delikanlı" olarak nitelendiren 3 gencin kızlara laf attıklarını gördük. Bu yazıyı okuyan her aynı yaşta erkeğin kendisine yediremeyeceği gibi bizde bir anda sinirlerimizin tavan yaptığını hissettik. Sözde "delikanlılara" kızları bıraktıktan sonra burada olmalarını söyledik. O an istediğimiz kesinlikle hesap sormaktı. Belki konuşur belki kavga eder ama o hesabı onlara bırakmazdık. Kızlar evlerine girdikten sonra "delikanlıların" bulunduğu yere doğru yöneldik. Fakat biz 3 kişi bulmayı planlarken kavga çıkacağı söylentileri sayesinde bir anda 9-10 kişiyi karşımızda bulduk. Gençtik, arkadaşlarımıza laf atılmıştı ve bekleyin demiştik. Geri dönemezdik. Yanlarına gittiğimizde zaten kavga kararı onlar tarafından çoktan verilmişti. Prosedürde birkaç kez kızlara atılan lafın hesabını kelimelerle sormak istesek de her lafın sonu kavgaya bağlanıyordu. Yani kaçınılmazdı. Sonunda karşı gruptan bir "delikanlı" hamlesini yaparak asıl hikâyenin başlayacağı ateşi yaktı.

Biz üç onlar dokuz kişiydiler. Kavganın tek taraflı geçeceği ve bizim hasar alacağımız çok net belli olsa da damarlarımızdaki kanı durduramıyor onlar vurdukça biz daha çok saldırdık. Bir ara kavga arasında Hakan'ın acı dolu bağırmasını duydum. Fakat ona yardım etmek bir yana kendime yardım edecek durumda değildim. Yaklaşık 9-10 dakika süren tek taraflı kavgadan sonra Hakan'ın yanına gittim fakat ben en kötü kırık bir kemik beklerken bacaklarından akan kanı gördüğümde şok olmuştum. "Delikanlılardan" bir tanesinin siniri sadece vurmakla geçmemiş olacak ki bıçağın ucunu bir gencin hayallerine batırmıştı. Hakan profesyonelliğine kesin gözüyle bakılan bir basketbolcuydu. Yani hayatını ve hayallerini bacaklarına bağlamıştı.

Hakan'ı hemen o bölgede bulunan bir hastaneye götürdük. Anında ameliyata alındı. Biz ameliyathane kapısının önünde beklerken intikam yeminleri dolu birçok cümle ağızımızdan dökülüyordu. Ama asıl önemlisi Hakan'ın durumuydu. Ameliyathane önünde beklerken Hakan'ın ailesinin koşuşturarak hastaneye girmesini gördüğümde boğazıma bir şey takıldı. Ne babasına ne annesine durumu anlatamadım. O anda akıllarımız sadece Hakan'ın sağlığına odaklandığı için saldırıya uğradık yalanını ortaya attım. Amacımız

Hakan'ın ailesine gerçeği kendisinin açıklamasıydı. Burada yaptığımız sorumluluktan kaçmaktı evet ama o anda ağlayan bir anne meraklı ve endişeli bir babaya bu durumu anlatamazdım. Ameliyat sona erdiğine Hakan yoğun bakıma alındı. Ve 1 gün boyunca burada kaldı. Sonrasında normal hasta bölümüne alındı. Doktorlarla konuştuğumuzda bacaklarından bir ameliyat daha geçirmesi gerektiğini yoksa yürümesinde sorun olacağını ve öğrendik. Arkadaşım hayallerini bir tekerlekli sandalye arkasına koymak üzereydi. Yaklaşık 2-3 gün hastanede diğer ameliyatı bekleyen Hakan'ı her gün ziyarete gittiğimde bana kız arkadaşını soruyordu. Telefonlarına çıkmıyor ve hastaneye gelmiyordu. Bende birkaç kez aramama rağmen kendisine ulaşamıyor ulaşısam da "işim var" diyerek telefonu kapatıyordu. Aynı zamanlarda kız arkadaş Hakan'ı arayarak ayrılmak istediğini bildirmiş. Bir gün yine hastaneye gittim ve Hakan'ın odasının kapısını açtım. Arkadaşım hıçkırarak ağlıyordu bana söylediği cümleler ağızından zorla döküldü. "Bana onu getir"

Hakan'ın bu kızı neden bu kadar sevdiğini asla anlamasam da arkadaşımı o halde gördükten sonra Orhan'ın arabasına binerek kursuna gittim. Kursun ders arasında dışarı çıkan kız arkadaşını kolundan tutarak arabaya bindirdim. Evet zorla yaptım. Çünkü arkadaşımın gözyaşı beni iyice çileden çıkarmıştı. Yol boyunca Hakan'ın durumunu neden yaptığını ve sonuçlarını anlattım. Ona moral vermesini başka bir ameliyat olacağını ve durumunun buna bağlı olduğunu söyledim. Hastaneye gittiğimizde odaya bir tek o girdi. Ve yaklaşık 20 dakika sonra koşarak çıktı. Merak içerisinde Hakan'ın yanına girdiğimde yine ağlıyordu. "Ne konuştunuz?" diye sorduğumda onun sakat kalma imkanı olduğunu ve sakat birisiyle beraber olamayacağını söyleyerek ayrıldığını öğrendim. İnanmakta zorluk çekiyordum. Uğruna yapılan bunca şeyden verilen o kadar sözden ve kurulan hayallerden sonra buraya kadar mıydı?

Hakan'ın ikinci ameliyatından önce her gün hastaneye gelen mahallesinden bir kız arkadaş dikkatimizi çekmişti. Her gün sabah geliyor akşam hastaneden ayrılıyordu. Sonrasında öğrendiğimiz kadarı ile bu kız arkadaş Hakan'ı uzun zamandır içten içe seviyormuş. Gösterdiği ilgi sayesinde Hakan ikinci ameliyata girdi fakat istenildiği gibi başarılı bir ameliyat geçmedi. Hakan hayatının geri kalanında tekerlekli sandalye ile geçirecek olmasının moral bozukluğunu mahalledeki kız arkadaşın şefkatli sevgisi ile aştı. Her gün beraber olmaları ve kızın bu haliyle Hakan'ı sevmeye devam etmesi gerçek sevgiyi ve yapılan fedakârlıkları gösteriyor. Yoğun uğraşlardan sonra hayata dönen arkadaşım hayat mücadelesini bırakmadı. Hakan şimdi bir tekerlekli basketbol takımında oynuyor. Her ne kadar hayalleri değişmiş olsa da yinede kendisini bırakmadan ona güvenenler ve onu sevenler için çabaladı. Pes etmedi. Antrenmanların yoğunluğu, ulaşımında yaşadığı zorluklar, ona engelli olduğu için sırt çeviren eski dostlarını bir kenara atıp basketbol tutkusu, hayalleri, ona inananlar ve sevdiği kızın aşkı onu tekrar hayata döndürdü. Bedensel engelin hayatı yaşamaya engel olmadığını anladı ve anlattı. Şimdi arada Hakan'ın maçlarına gidiyor ona destek oluyorum. Kız arkadaşı ile de 2 ay sonrasında dünya evine girecek. Hakanla yaşadığım bu olaylar sonrasında anladım ki bedensel engellerimiz hayatımıza engel olmuyor, asıl engel olanlar zihnimizde oluşturduğunuz engellerdir. Görme engelli, işitme engelli veya bedensel engelli her ne engelimiz olursa olsun hayatta oynanacak bizim için her zaman bir rol vardır.

Umarım bu gerçek anımı okuyan her engelli arkadaşım hayatta her zaman savaşılacak şeylerin olduğunu unutmazlar. Sizler için savaşan birileri her zaman vardır ama asıl önemlisi sizin kendiniz için ne kadar savaştığınızdır.

Adı: Cihan KESKİN